

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobkyně: **M. B.**, zast. Mgr. Magdou Havlovou, advokátkou, se sídlem v Brně, Nové Sady 27, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem v Praze 5, Křížová 25, o plný invalidní důchod, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 15. 11. 2004, č. j. 33 Cad 92/2004 – 19,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna zástupkyni stěžovatelky, Mgr. Magdě Havlové, advokátce, se sídlem v Brně, Nové Sady 27, **s e s t a n o v í** ve výši 2150 Kč a bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím České správy sociálního zabezpečení (dále jen „žalované“) ze dne 15. 7. 2004, č. X, byla zamítnuta žádost žalobkyně o plný invalidní důchod pro nesplnění podmínek ustanovení § 38 zákona č. 155/1995 Sb. s odůvodněním, že podle posudku lékaře „OSSZ v Brně – město“ ze dne 11. 6. 2004 není žalobkyně plně invalidní, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla její schopnost soustavné výdělečné činnosti pouze o 40 %. a nedosahuje tak hodnoty nejméně 66 % potřebné pro vznik plné invalidity ve smyslu ustanovení § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“).

Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně včas žalobu, ve které požádala o přezkoumání jejího zdravotního stavu posudkovou komisí MPSV ČR v Brně, neboť se svým zdravotním stavem není schopna vykonávat žádné zaměstnání, přičemž odkázala na lékařské nálezy nacházející se ve zdravotní dokumentaci Městské správy sociálního zabezpečení v Brně.

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 15. 11. 2004, č. j. 33 Cad 92/2004 – 19, žalobu zamítl, když dospěl k závěru, že žalobkyně k datu přezkoumávaného rozhodnutí správního orgánu nesplnila podmínky pro přiznání plného invalidního důchodu jak stanoví § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění. Stěžejním důkazem pro tento závěr soudu byl posudek Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí ČR v Brně ze dne 26. 10. 2004, ze kterého vyplynulo, že se u žalobkyně jedná o dlouhodobý nepříznivý stav jehož rozhodující příčinou byl chronický zánět průdušek. Krajský soud shledal tento posudek úplným, objektivním a přesvědčivým, neboť vycházel z kompletní zdravotní dokumentace. Stanovená míra poklesu schopností soustavné výdělečné činnosti (40 %) byla přesvědčivě zdůvodněna.

Proti rozsudku Krajského soudu v Brně podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včas kasační stížnost, ve které uvedla, že s rozhodnutím, jakož i s posouzením jejího zdravotního stavu, nesouhlasí a žádá o nové posouzení. Ze zdravotních důvodů, které už nebudou lepší, ale naopak se budou horšit, dále žádá a trvá na plném invalidním důchodu. Prostřednictvím ustanovené právní zástupkyně posléze doplnila, že důvod, pro který napadá v celém rozsahu rozhodnutí Krajského soudu v Brně, vychází z ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Při projednávání stěžovatelčiny žádosti o plný invalidní důchod došlo k pochybení správního orgánu a soudu. Rozhodnutí správního orgánu je nezákonné, neboť správní orgán nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci ve vztahu k podmínkám ustanovení § 38 zákona o důchodovém pojištění, čímž porušil ustanovení § 3 odst. 4 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), a v důsledku toho i nesprávně posoudil její žádost o plný invalidní důchod. Posudek lékaře OSSZ v Brně – měšťě ani odborný posudek zpracovaný posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí ČR nejsou objektivní a neodpovídají jejímu zdravotnímu stavu. Stěžovatelka proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud ČR zrušil napadený rozsudek Krajského soudu v Brně.

Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný uvedl, že proti dosavadnímu způsobu řízení nemá námitky a ztotožňuje se s právním názorem soudu vysloveném v napadeném rozsudku.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytykanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Nejvyšší správní soud předně zdůrazňuje, že rozhodnutí o nároku na invalidní (částečný invalidní) důchod je závislé především na odborném lékařském posouzení. V přezkumném soudním řízení ve věcech důchodového pojištění je k takovému posouzení povolána ze zákona (§ 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., v platném znění) posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí ČR (dále jen MPSV ČR), a to nejen k celkovému přezkoumání zdravotního stavu a vymezení dochované pracovní schopnosti pojištěnce, nýbrž i k zaujetí posudkových závěrů o invaliditě (částečné invaliditě), jejím vzniku, dalším trvání či zániku, třebaže jde při rozhodování o těchto nárocích především o pojmy právní. Posudek uvedené komise soud sice hodnotí jako kterýkoliv jiný důkaz podle zásad upravených v § 77 odst. 2 s. ř. s., nicméně nevzbuzuje-li takový posudek (posudky) z hlediska své celistvosti a přesvědčivosti žádnou pochybnost, a nejsou-li v řízení zjišťovány a prokazovány jiné skutečnosti, jimiž by správnost posudku (posudků) byla zpochybňována, je zpravidla důkazem stěžejním. Přitom zdravotní stav a pracovní schopnost účastníka je třeba hodnotit k datu vydání přezkoumávaného rozhodnutí.

Ve shodě s přesvědčením Krajského soudu v Brně pokládá i Nejvyšší správní soud posudek PK MPSV ČR v Brně ze dne 26. 10. 2004 za úplný, objektivní a do té míry přesvědčivý, že jím bylo spolehlivě prokázáno, že stěžovatelka k datu vydání přezkoumávaného rozhodnutí podmínky plné invalidity ve smyslu ustanovení § 39 zákona č. 155/1995 Sb. nesplňovala.

Uvedená komise zpracovala posudek v řádném složení, za účasti lékařů specialistů podle povahy dominantního postižení stěžovatelky, po studiu a vyhodnocení veškeré zdravotní dokumentace a lékařských nálezů; posudková komise měla k dispozici celou posudkovou dokumentaci, v níž jsou založeny lékařské nálezy již od prvního uplatnění žádosti stěžovatelky o plný invalidní důchod v roce 2001. Na základě prostudované zdravotní dokumentace a stavu zjištěného při jednání posudková komise konstatovala, že stěžovatelka je sledována a léčena pro chronickou kuřáckou bronchitidu, bolesti zad a dále je v péči endokrinologie pro benigní onemocnění štítnice. Poslechový nález na plicích byl a je negativní, ale při opakovaných spirometrických vyšetřeních byla prokázána smíšená ventilační porucha. Byla zavedena léčba betamimetiky s dobrým efektem po stránce dušnosti, kašel s vykašláváním však přetrvává, při infektech je zhoršení zdravotního stavu. Jedná se o chronickou bronchitidu, s prokázanou středně těžkou ventilační poruchou bez respirační insuficience. Páteřní postižení dle doložené dokumentace a objektivního vyšetření při jednání posudková komise hodnotí jako recidivující bolesti zad při nepřítomnosti významných rentgenologických změn a s prakticky normálním neurologickým nálezem. Jedná se prokazatelně jen o lehkou funkční poruchu. Pro uzlovou strumu štítnice je žalobkyně v péči endokrinologie při zavedené substituční léčbě je stav dlouhodobě bez poruchy funkce. Orgánová patologie na zažívacím traktu nebyla při komplexním vyšetření v roce 2001 prokázána. Tělesný hmotnostní index je v normě.

Posudková komise po zhodnocení doplněné zdravotní dokumentace a vyšetření v posudkové komisi zjistila, že se u stěžovatelky jedná o dlouhodobý nepříznivý zdravotní stav způsobený vícečetným zdravotním postižením a k datu vydání napadeného rozhodnutí 15. 7. 2004 šlo u stěžovatelky o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, jehož rozhodující příčinou byl chronický zánět průdušek. Ostatní zdravotní postižení uvedená v diagnostickém souhrnu nemají podstatný dopad na výdělečnou schopnost stěžovatelky. Posudková komise stanovila míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti podle přílohy č. 2 vyhlášky č. 284/95 Sb., v platném znění, podle kap. VIII, odd. B, pol. 5, písm. b) na 40 % shodně s lékařkou MěSSZ v Brně, přičemž míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti

byla pod střední hodnotou procentního rozmezí pro výsledky funkčního vyšetření a objektivní poslechový nálezy, protože samotná porucha funkce chronickým zánětem průdušek způsobená by byla hodnocena na dolní hranici rozmezí. Jedná se o léčbu dobře ovlivnitelný stav, terapeutické možnosti léčby nebyly dosud vyčerpány, četnost akutních vzplanutí zánětu není vysoká, léčba byla vedena vždy ambulantně a většinou symptomaticky bez nutnosti hospitalizace a nutnosti antibiotické léčby. Stanovení míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti bylo provedeno se zřetelem k ostatním, nyní kompenzovaným zdravotním postižením, které se na dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu žalobkyně podílejí a s ohledem na dříve vykonávanou výdělečnou činnost. Pro zařazení rozhodujícího zdravotního postižení pod jiné písmeno či položku přílohy č. 2 výše uvedené vyhlášky a tím stanovení vyšší hodnoty míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti posudková komise neshledala objektivní podklady. Stěžovatelka byla posouzena k profesi vyučené dělnice. Nálezy obsažené v zapůjčené zdravotní dokumentaci praktické lékařky a z ambulance pro choroby plicní potvrzují výše uvedené skutečnosti a nepřinášejí nová posudkově významná fakta. Stěžovatelka není schopna vykonávat práce fyzicky náročné, práce v klimaticky a hygienicky nevhodném prostředí, je však schopna lehčích prací při dodržení výše uvedených opatření s využitím dosažené kvalifikace, znalostí a zkušeností z dříve vykonávané praxe v dělnických profesích, ve službách, ve stravovacích a ubytovacích provozech, při montáži a drobné ruční výrobě. Je také schopna zaučení i případné rekvalifikace.

Jestliže tedy podle přesvědčivého posudkového závěru posudkové komise MPSV nedosahuje procentní míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti stěžovatelky 66 % a zjištěný zdravotní stav ji nečiní schopnou vykonávat pro zdravotní postižení soustavnou výdělečnou činnost jen za zcela mimořádných podmínek ve smyslu přílohy č. 3 k vyhlášce č. 284/1995 Sb., lze uzavřít, že žalovaná nepochybně, když žádost stěžovatelky o plný invalidní důchod zamítla. Stěžovatelka tak zůstává poživatelkou částečného invalidního důchodu. Skutková podstata, z níž správní orgán vycházel při svém rozhodování, nebyla s těmito závěry v rozporu, a proto Krajský soud v Brně právem žalobu zamítl, neboť nebyla důvodná.

V návaznosti na uvedené proto Nejvyšší správní soud uzavírá, že není dán důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., pro které by bylo třeba napadené rozhodnutí Krajského soudu v Brně zrušit, neboť zdejší soud neshledal žádnou vadu řízení, jež by spočívala v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit, přičemž rozhodnutí správního orgánu není nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. Proto Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná a v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. ji zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žalobce žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Odměna zástupkyni stěžovatelky, Mgr. Magdě Havlové, která byla ustanovena stěžovatelce k její žádosti usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 28. 12. 2004, č. j. 33 Cad 92/2004 – 33, byla stanovena za jeden dva úkony právní pomoci po 1000 Kč

[převzetí a příprava zastoupení a doplnění kasační stížnosti – § 9 odst. 1 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb.], k čemuž byl přičten režijní paušál ve výši 2 x 75 Kč ve smyslu § 13 odst. 3 téže vyhlášky, celkem tedy 2150 Kč. Uvedená částka bude zástupkyni stěžovatelky vyplacena do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. října 2005

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu